

Γεωργία Πιτσιλαδή: «Τα χρήματα μπήκαν πάνω από τη ζωή του γιου μας»

/ [Γενικά Θέματα](#)

Η αληθινή ιστορία της γυναίκας που έχασε το παιδί της επειδή η τράπεζα αρνήθηκε να εκταμιεύσει συγκεντρωμένες δωρεές – γεγονός που ενέπνευσε την Ολγα του τηλεοπτικού «ΡΙΦΙΦΙ» –, όπως την αφηγήθηκε η ίδια όταν τη συναντήσαμε στο σπίτι της στη Λέσβο

Ήταν περίπου στα μέσα Ιανουαρίου, όταν κι εγώ – όπως πολλοί – παρακολούθησα τη νέα σειρά του Σωτήρη Τσαφούλια με τίτλο «Ριφιφί». Μέσα σε έξι επεισόδια επιχειρείται να αποτυπωθεί η ληστεία του αιώνα στην Τράπεζα Εργασίας, οι δράστες της οποίας παραμένουν ασύλληπτοι ακόμη και σήμερα, 34 χρόνια μετά. Κάπου εκεί, μεταξύ μυθοπλασίας και πραγματικότητας, ξεπροβάλει η Ολγα. Η ηρωίδα που εμφανίζεται να οργανώνει το σχέδιο της ληστείας για να εκδικηθεί την τράπεζα, που της στέρησε το παιδί της, δεσμεύοντας τον λογαριασμό με τα χρήματα που είχαν συγκεντρωθεί από τον έρανο για να γίνει η επέμβασή του.

Με τη Γεωργία Πιτσιλαδή δεν γευματίσαμε ακριβώς. Πήγα αυθημερόν αεροπορικώς για να τη βρω στο Πλωμάρι της Λέσβου, όπου και διαμένει μαζί με τον άντρα και την κόρη της. Πρόκειται για μια γυναίκα βιοπαλαίστρια, γλυκιά, φιλόξενη, καταδεκτική. Μου άνοιξε διάπλατα το σπίτι της, αλλά και την καρδιά της. Αντικείμενο της συνάντησής μας υπήρξε η προσωπική ιστορία ζωής της και ο άδικος χαμός του γιου της, που ήρθε ξανά στο προσκήνιο 25 χρόνια μετά, εξαιτίας ενός... σίριαλ. Με κέρασε καφεδάκι και γλυκό, καθίσαμε στο σαλόνι του σπιτιού της και της ζήτησα να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, από την ημέρα που γέννησε τον μικρό Παναγιωτάκη...

«Το 1998, γέννησα τον Παναγιώτη μας. Η χαρά μας κράτησε για λίγο. Έναν χρόνο μετά, το παιδί αρρώστησε, είχε πολύ πυρετό. Πήγαμε στο νοσοκομείο εδώ στη Μυτιλήνη, όπου κατάλαβαν ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά και στη συνέχεια μας έστειλαν στην Αθήνα. Υστερα από έναν μήνα εξετάσεις, μας ανακοίνωσαν ότι ο Παναγιωτάκης είχε νευροβλάστωμα. Από εκεί και πέρα ξεκίνησε ο Γολγοθάς. Μας είπαν ότι θα το πάμε “βλέποντας και κάνοντας”, με χημειοθεραπείες, και τόνισαν ότι ίσως χρειαστεί και μεταμόσχευση», θυμάται. Και συνεχίζει: «Δυόμισι χρόνια, μέρα – νύχτα, ήμασταν μέσα στο Νοσοκομείο Παίδων. Κάναμε θεραπείες και το παιδί πήγαινε καλά, αλλά κάποια στιγμή υποτροπίασε. Τότε εγώ, μόνη μου, πήρα τις βιοψίες και τον ιατρικό φάκελο και τα έστειλα στο Memorial. Μου απάντησαν, λοιπόν, πως αν ο Παναγιωτάκης μεταφερόταν εκεί, θα είχε 100% επιτυχία η επέμβαση και θα σωζόταν η ζωή του. Εδώ, αντίθετα, μας είχαν πει ότι οι πιθανότητες ήταν στο 30%».

Το κλίμα ήταν βαρύ από την αρχή. Τα μάτια της βούρκωσαν από τα πρώτα λεπτά της συζήτησής μας και η φωνή της άρχισε να τρέμει. Όσο κι αν δεν ήθελα να της ρίχνω αλάτι στην πληγή, ήθελα – και έπρεπε – να μάθω λεπτομέρειες για τον μικρό άγγελο με τα πράσινα μάτια. Τον άγγελό της.

Κύμα αλληλεγγύης

«Μας είπαν ότι θα υπάρχει κόστος: 100.000.000 δραχμές για να χειρουργηθεί το

παιδί. Και όλα να τα πουλούσαμε, πάλι δεν θα μας έφταναν. Χωρίς να ζητήσουμε εμείς το παραμικρό, ο κόσμος προθυμοποιήθηκε να μας βοηθήσει. Ο Δήμος Γέρας, όπου διαμέναμε τότε, άνοιξε έναν λογαριασμό και όλοι μάς βοήθησαν από το υστέρημά τους βάζοντάς μας εκεί χρήματα για την ιατρική περίθαλψη του Παναγιώτη μας. Και η εκκλησία του Αγίου Ραφαήλ έβαλε και τα παιδιά από τα σχολεία και όλος ο κόσμος θέλησε να βοηθήσει τον Παναγιώτη. Και φυσικά βάλαμε κι εμείς ό,τι είχαμε», μου λέει.

Και το θαύμα έγινε, χάρη στο κύμα της αλληλεγγύης. «Σε μικρό χρονικό διάστημα, συγκεντρώθηκε το υπέρογκο ποσό των 100.000.000 δραχμών. Αμέσως ετοιμάσαμε τα χαρτιά μας για να φύγουμε. Ο χρόνος που περνούσε ήταν χρόνος που χανόταν από τη ζωή του παιδιού μου. Η κατάστασή του ήταν τόσο κρίσιμη που κάθε ώρα ήταν καθοριστική. Βγάλαμε τα εισιτήρια, αλλά μείναμε με τα διαβατήρια στο χέρι».

Τι είχε γίνει; Στο παρά πέντε της αναχώρησης της οικογένειας Βασιλέλη για την Αμερική, η τράπεζα ανακοινώνει στους γονείς πως δεν μπορεί να τους διαθέσει τα χρήματα, επικαλούμενη τυπικούς, νομοθετικούς και γραφειοκρατικούς λόγους. Με λίγα λόγια, το παιδί δεν θα είχε την ευκαιρία να σωθεί, επειδή η τράπεζα δεν θα εκταμίευε το ποσό που υπήρχε στον λογαριασμό. Τα δικά του χρήματα!

Τη ρωτώ για την τράπεζα και τη βλέπω για πρώτη φορά να θυμώνει και να αγανακτεί. «Όταν ήμασταν πια έτοιμοι να φύγουμε, πάμε στην τράπεζα να πάρουμε τα λεφτά και μας λένε: “Τα λεφτά δεσμεύτηκαν!”. “Πώς δεσμεύτηκαν; Ποιος τα δέσμευσε;”, ρωτώ. Προφασίστηκαν έναν νόμο του 1931. Τι να τον κάνω εγώ τον νόμο; Το δικό μου το μωρό ήτανε γεννημένο το ’31; Γιατί να είναι “ερανικός” ο λογαριασμός; Δεν τον ανοίξαμε εμείς, τον άνοιξε ο κόσμος για να βοηθήσει! Γιατί δεν μας δίνετε τα λεφτά για τον Παναγιώτη να τον σώσουμε;».

Η περιγραφή από μόνη της είχε τον χαρακτήρα θρίλερ και τραγωδίας μαζί. «Αρχισα να παίρνω τηλέφωνο τους πάντες. Ο ένας έριχνε το μπαλάκι στον άλλον. Κανείς δεν ήξερε να μου πει ποιος είναι αρμόδιος. Ρωτούσα: σε ποιον να απευθυνθώ για αυτόν τον νόμο; Η απάντηση; Σιωπή! Κάθε Σάββατο μας λέγανε ότι θα πάμε στο υπουργείο και ποτέ δεν μας πήγαν. Υποτίθεται ότι θα άλλαζαν τον νόμο. Ούτε ο νόμος άλλαξε ούτε τίποτα και το μωρό μου το έφαγαν! Και όταν ρώτησαν τον τότε υπουργό Υγείας τι έγινε με το παιδί μου, απάντησε: “Άλλη ερώτηση!”. Λες και μας ήξερε κι από χθες! Γιατί δεν έδωσε εντολή να βοηθήσουν, έστω και με το ΙΚΑ του μωρού, έστω και με τα λεφτά που έδωσε ο κόσμος;».

Η Γεωργία θυμάται, επίσης, ότι λίγο καιρό αργότερα, μετά τον χαμό του παιδιού της, ταξίδεψε για τον ίδιο λόγο στην Αμερική και χειρουργήθηκε ένα άλλο παιδάκι

από τον Βόλο. Και γιατρεύτηκε και έγινε καλά και γύρισε πίσω. Ήταν πρώτα το δικό της το παιδί και έπειτα εκείνο. «Και τότε μου είπαν όλοι: αν γυρίσει πίσω αυτό το παιδί, θα πρέπει όλοι να ψάξουν πέτρα να κρυφτούν. Είδες κανέναν να κρύφτηκε; Το αγοράκι μου όταν αρρώστησε ήταν ενάμισι κι όταν πέθανε ήταν τριάντισι».

Στον ίδιο χώρο μαζί μας κάθονταν και μας άκουγαν σιωπηλά και κλαίγοντας ο πατέρας του Παναγιωτάκη, ο κύριος Στρατής, και η κορούλα τους, η Παναγιώτα. Γυρίζω πίσω το βλέμμα μου και τους βλέπω να κλαίνει, απαρηγόρητοι.

Η Γεωργία συνεχίζει και το κλίμα βαραίνει ακόμη περισσότερο. «Από την ημέρα που πέθανε το παιδί, μέσα σε πέντε μέρες ο σύζυγός μου έχασε όλα του τα δόντια. Επαθε εγκεφαλικό και έμεινε ο μισός παράλυτος. Ευτυχώς πλέον περπατάει και μιλάει. Έχουν περάσει 25 χρόνια και η πληγή είναι ίδια, δεν κλείνει, αγάπη μου. Κι αν δεν ερχόταν κι η Παναγιώτα, εμείς δεν ξέρω πού θα ήμασταν. Η κόρη μου ήρθε πάνω στη φουρτούνα, ύστερα από έναν χρόνο. Όλοι μού έλεγαν “να κάνετε ένα παιδάκι, κρίμα είναι”. Επειτα από λίγο καιρό μού λέει ο γιατρός “είστε έγκυος”. Μου λέει τότε μια γιαγιά: “Αντε, κόρη μου, να κάνεις ένα, να απαλύνει τον πόνο σας”. Λέω, και δέκα να κάνεις, δεν απαλύνεται ο πόνος. Και λέω εγώ στην Παναγιά: “Αμα θες, Παναγιά μου, να μου το χαρίσεις, να ‘ναι γερό και σιδερένιο. Αμα μου το χαρίσεις και μου το πάρεις μετά από έναν χρόνο, να μη μου το δώσεις ποτέ. Ασε με με αυτόν τον καημό”. Και μετά έμαθα για την κόρη μου και της δώσαμε και το όνομα του αδερφού της».

Η σειρά και η πληγή

Τη ρωτώ αν παρακολούθησε τη νέα σειρά και πώς αισθάνεται που αποτελεί την αφορμή όσοι δεν γνώριζαν να μάθουν για τον Παναγιώτη κι όσοι γνώριζαν να επαναφέρουν στη μνήμη τους εκείνη την αδικία, η οποία του στοίχισε τη ζωή... «Λίγο που το είδα, μου άρεσε πολύ. Από τη μία έχω χαρά που ο κόσμος με αυτή την αφορμή μάς θυμάται ξανά εμάς και το παιδί μας που χάθηκε. Ας είναι αυτή η σειρά η αιτία να μάθουν και οι νέες γενιές για τον γιο μας και να μην ξεχαστεί ποτέ η αδικία που του έγινε. Από την άλλη στεναχωριέμαι γιατί πάλι ανοίγει η πληγή, αλλά δεν θέλω και να ξεχαστεί. Ο κύριος Τσαφούλιας ήταν μαζί μας από την αρχή και τον ευχαριστώ πολύ. Η ιστορία της σειράς είναι ακριβώς ίδια με τη δικιά μας», μου απαντά με τα μάτια της δακρυσμένα...

Τολμώ να τη ρωτήσω αν ο πόνος απαλύνεται με τα χρόνια. Κυρία Γεωργία, τι θα ήταν για εσάς «δικαίωση»; «Για μένα δικαίωση θα ήταν να είναι ο γιος μου εδώ. Όλα τα άλλα μού είναι αδιάφορα. Αλλά δεν είναι εδώ, είναι εδώ!», μου λέει και δείχνει τη φωτογραφία που κρέμεται σε κάδρο πάνω από τα κεφάλια μας. «Οποιος έφταιγε, να πληρώσει, να δικαιώσουν τον Παναγιώτη και αυτό που πάθαμε εμείς να

μην το πάθει κανείς. Κάθε μέρα τον σκέφτομαι. Τον καληνυχτίζω. Μακάρι να μην αρρωσταίνει κανένα παιδί του κόσμου. Ο κόσμος θέλει να βοηθήσει με ό,τι μπορεί. Η τράπεζα γιατί να τα δεσμεύει; Είναι δικά της; Εγώ θεωρώ ότι τα χρήματα τα καταχράστηκαν. Αφού ήταν απατεώνες, ας έλεγαν απ' την αρχή, εμείς θα πάρουμε τα λεφτά σας και δεν θα τα δώσουμε στο παιδί ούτε σε κανέναν και θα τα φάμε μόνοι μας. Όταν πια αποδεσμεύτηκε ένα ποσό, ο Παναγιώτης μας είχε ήδη πεθάνει. Εγώ και σήμερα αν ακούσω ότι χρειάζεται χρήματα κάποιο παιδάκι, πάω και τα δίνω στο χέρι. Γιατί καήκαμε εμείς, μην καούνε και οι άλλοι».

Κλείνουμε με τη διαπίστωση ότι ο δικαστικός τους αγώνας δεν έχει τελειώσει ακόμη. «Τόσα χρόνια μετά, ακόμη γίνονται δικαστήρια για την υπόθεσή μας. Ας βγάλουν επιτέλους μια απόφαση για να δικαιωθεί ο μικρός. Ο μικρός ήρθε στον ύπνο μου και μου είπε: “Μαμά, μόνο εσύ μπορείς να με δικαιώσεις και κανέναν άλλος!”. Τα χρήματα μπήκαν πάνω από τη ζωή του γιου μας. Μόνο τα λεφτά τούς ένοιαζαν. Αγάπη μου γλυκιά, για το χρήμα σκοτώνουν και τον χάρο. Τον Χριστό τον σταύρωσαν. Αρα για τον Παναγιωτάκη τι θα κάνουν;», λέει η Γεωργία. Και ακολουθεί άλλο ένα κύμα οργής και παραπόνου μαζί: «Ας ήταν το παιδί κανενός υπουργού και θα σου έλεγα εγώ. Ήταν καλό μωρό, μα δεν τον άφησαν να ζήσει. Θυμάμαι, μου έλεγε “εγώ, μαμά, όταν μεγαλώσω, θα γίνω γιατρός και θα γιατρεύω όλα τα μωρέλια του κόσμου”».

«Αλλά έγινε αγγελάκι...», προσθέτω και την αγκαλιάζω.

